

මුනිදාස සෙනරත් යාපා

අත් දිග කමිසයකින් හා කලිසමකින් සැරසුණු හින්දු උස මහතෙක් දිනපතා ම ඉංගිරියේ සිට කොළඹට බසයෙන් එයි. ඇඳුමෙන් මතු නොව කතාබහෙන් හා පෙනුමෙන් ද හෙතෙම බටහිර පන්තියේ උගතකු සේ පෙනෙයි.

ඔහු මෙසේ නීතිපතා ඉංගිරියේ සිට කොළඹ එන්නේ ඉංග්‍රීසි උගන්නන්නාය. ඉංග්‍රීසියට නමක් දිනූ කොළඹ මරදානේ ස්ටෑර්ඩ් තක්සලාවේ දිසාපාමොක් ඔහු ය.

සුද්දන්ගේ භාෂාව ඇතැමුලක් සේ දැන හැඳිනගත් මේ ඇදුරාණන්ට දිනක් ඔහුගේ මිතුරෙක් අපුරු යෝජනාවක් කළේ ය.

”තමුසෙගෙ ඔය සාහිත්‍ය අවබෝධයයි භාෂා ඥානයයි පාවිච්චි කරලා හොඳ පොතක් දෙකක් සිංහලට පරිවර්තනය කරනවකො” අයිසෙ.

”ඉංගිරියි නම් ටිකක් පුළුවන් තමා. ඒ වුණාට මම දන්න සිංහලක් නැහැ අයිසෙ පොතක් පරිවර්තනය කරන්න තරම්”

මේ අපුරු යෝජනාව ඉදිරිපත් කළ මිතුරා නම් ප්‍රකට පුවත්පත් කලාවේදියකු වන ජී.ආර්.වික්‍රමසිංහයන් ය. යෝජනාව භාරගැනීමට මැලිකම් දැක්වූ ඇදුරාණන් වූ කලී, පසු කලෙක රට පරසිදු ග්‍රන්ථ පරිවර්තකයකු වූ මුනිදාස සෙනරත් යාපා සූරීන් ය.

කෙසේවතුද මිතුරු වික්‍රමසිංහයන් ගේ යෝජනාව අපතේ ගියේ නැත. අප ඇදුරාණෝ සිංහල භාෂා ඥානය ප්‍රගුණ කරගැනීමට අදිටන් කරගත්හ. ඔහු වහා බම්බලපිටිය වජිරාරාමයට ගොස් පෙරදිග භාෂාවන් පිළිබඳ ප්‍රධානියෙක් වන පැලෑනේ වජිරඤ්ඤා මහ නා හිමියන් සෙවනේ බස හැදෑරීම ඇරඹීය.

සිංහල නවකතාවේ සක්විති ඩබ්ලිව්.ඒ.සිල්වා ද ඔහුට වජිරාරාමයේදී මුණගැසිණ. සිල්වා සූරීන් ද නා හිමියන්ගේ ගෝලයෙක් විය. සිල්වා මුනිදාස මිත්‍ර සන්ධානයට මුල පිරෙන්නේ මෙලෙසිනි.

මුනිදාස සිංහල භාෂාවට පෙම් වඩන්න වූයේ පාසල් විද්‍යේදී ම ය. උදේට ගමේ පාසලට ගිය ඔහු භවස් වරුවේ ඉංගිරියේ විද්‍යාවර්ධන පිරිවෙනට ගොස් භාෂා ඥානය ඔප්නංවා ගත්තේ ය. ඒ, වියත් පඩිවරයකු වූ ඉංගිරියේ ශ්‍රී ධර්මාරාම හිමියන් වෙතිනි. එහෙත් ග්‍රන්ථ පරිවර්තකයකු වීමට නම් භාෂාද්වයෙහි ම පරතෙරට පැමිණිය යුතු යැයි ඔහු තීරණය කර සිටියේය.

පසු කලෙක අප රටෙහි පරිවර්තන සාහිත්‍යයේ දැවැන්ත වර්තයක් බවට පත්වූ මුනිදාස සෙනරත් යාපා ඇති - හැකි පැලැන්තියට අයත් කෙනෙක් නොවේ. වෙද පරපුරක සාමාජිකයකු වුව ද මුනිදාසයන්ගේ පියා සාමාන්‍ය ගැමියෙක් විය. පොඩි පොඩි කොන්ත්‍රාත් වැඩවලින් ජීවිතය ගැට ගසා ගනිමින් සිය බිරියගේ ගම වන ඉංගිරියේ ජීවත් වුව ද දරුවන්ට සුවපහසු නිවහනක් තනාදීමේ හැකියාවක් ඒ පියාණන්ට නොවීය.

එහෙත් ඒ කුඩා නිවහනේ දී දැවැන්ත ග්‍රන්ථ කිහිපයක් දැන හඳුනාගැනීමේ භාග්‍යය දරුවන්ට හිමි විය. කියවීමට ඇඳුම් කළ පියා ජාතක පොත, පංච තන්ත්‍රය බඳු කෘති ඇසුරු කිරීම හේතු කොට ගෙන බහ තෝරන විද්‍යේදීම අප ලේඛකයා ද ඒවායෙහි දිග පළල දැකබලා ගත්තේ ය.

අද කොටහේනේ මධ්‍ය මහා විද්‍යාලය එදා හැඳින්වූණේ කොටහේන ද්විභාෂා පාඨශාලාව නමිනි. පවුලේ දරුවන් අතර ශිල්පයෙහි වඩාත් සුරකම් පෑ මුනිදාසයන්ට ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනය ලබාදීම වැදගත් යැයි කල්පනා කළ පියතුමා, යාපා වෙද මහත්තයා නම් ප්‍රකට ව එකල කොළඹ පනිකි විදියේ විසු සිය වැඩිමහල් සොහොයුරා වෙත මුනිදාස රැගෙන ගියේ ය. නැති-බැරිකමේ අසිරුව හොඳහැටි අත් විඳ සිටි මුනිදාසට මහජපාගේ නිවස සුරවීමක් සේ පෙනිණ.

කොටහේන ද්විභාෂා පාඨශාලාවේදී මුණගැසුණු පියතිලක ඇදුරුතුමා මුනිදාසගේ අනාගත ගමන් මඟෙහි පහන් කණුව බවට පත්විය. ගමේ පාසලේ දී චීරසේන ඉස්කෝල මහත්තයා විසින් පාදා දෙනු ලැබූ මාවතේ තවත් බොහෝ දුර යාමට මුනිදාසට පියතිලක සර්ගෙන් ලැබුණේ සවිමත් අත්වැලකි.

ජ්‍යෙෂ්ඨ පාඨශාලා සහතික පත්‍ර විභාගය සමත් වූ මුනිදාස ඉංග්‍රීසි භාෂාව පුළුල් ව හැදෑරීමට පෙම්බුනේ විදුහලට පිවිසුණේ ය. තෙවසරක ඉගෙනුම නිමා කළේ අලවතුගොඩ රජයේ පාසලකට ඉංග්‍රීසි ගුරු පත්වීමක් දිනාගනිමිනි. ඒ 1946 වසරේ දී ය. රජයේ ගුරු වෘත්තිය ඔහුට වැඩි කල් යා දුන්නේ නැත. නවසිය හතළිස් අටේදී ඔහු පෞද්ගලික අංශයේ රස්සාවක් සොයා ගත්තේ ය. ඒ ද ඇදුරුකමෙකි. කොළඹ මරදානේ ස්ටෑර්ඩ් විදුහලේ ය. 1985 වන තුරු ම ඔහු එහි සේවය කළේ ය.

අප මුලින් සඳහන් කළ ජී.ආර්.වික්‍රමසිංහ ඇතුළු විද්වතුන් රැසකගේ ඇසුරට මුනිදාස පත්වනුයේ මේ සමයේ ය. මිතුරන් අතර ඔහුගේ කෙටි නම ‘මුනි’ විය. වැඩි කල් නොගොස් ශිෂ්‍ය සමාජයෙහි ඔහු ජනප්‍රියත්වයට පත් වූයේ ‘මුනිදාස සර්’ නමිනි.

සිය ජීවිතයම භාෂාවේ හා සාහිත්‍යයේ උන්නතිය වෙනුවෙන් කැප කළ මුනිදාස සෙනරත් යාපා විද්වතාණන් අතින් සම්පාදනය වූණු කෘති සංඛ්‍යාව 28කි. ඔහුගේ දැවැන්තම ලේඛන කාර්යය ලෙස සැලකෙනුයේ 2004 වසරේදී පළ කළ සදර්ථවාහිනී' නම් ඉංග්‍රීසි සිංහල ශබ්දකෝෂයයි. මුනිදාසයන් එහි මුල් පිටපත පිරිනැමුයේ එවකට අග්‍රාමාත්‍ය ධුරය හෙබවූ මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිණියට ය. වසර තුනක් පමණ කාලයක් ඇතුළත මුද්‍රණ තුනක් නිකුත් කිරීමට සිදුවීමෙන් ම එහි ජනප්‍රියත්වය තේරුම් ගැනීමට පුළුවන.

සදර්ථවාහිනියේ සංශෝධිත නව මුද්‍රණයක් ද මෑතකදී ගොඩගේ ප්‍රකාශනයක් ලෙසින් නිකුත් වී තිබේ. තිස්ස කාරියවසම්, ඩබ්.බී.දොරකුඹුර හා රත්නසිරි අරංගල යන මහදුරන්ගේ උපදේශකත්වයෙන් පසක් වී ඇති මීට අලුතින් එක්ව ඇති මුල් වචන ප්‍රමාණය 6000ක් පමණ වේ. ශබ්දකෝෂ පිළිබඳ විශාරදයකු වන මහාචාර්ය සුවර්ත ගමිලත් මෙය හඳුන්වන්නේ ඉංග්‍රීසි උගන්තා ආධුනිකයන්ට දැන් තිබෙන හොඳම ශබ්දකෝෂ අතරින් එකක් ලෙසිනි. ජීවන ගමනේ අටවන දශකය පසුකර සිටියදී මුනිදාසයන්ගේ එක් පාදයක දණහිසෙහි ආබාධයක් ඇතිවිය. ඊට ප්‍රතිකර්මය වූයේ කෘත්‍රීම දණහිසක් බද්ධ කිරීමයි. ශල්‍යකර්මය සඳහා වැයවන මුදල ලක්ෂ තුනහමාරකි. 'ජීවිතයේ සැදෑ සමය ගෙවමින් සිටින මා වෙනුවෙන් එපමණ මුදලක් වැය කිරීම නිෂ්ඵල' යයි පැවසූ අප විසින් ලේඛකයා, වෛද්‍ය විශාරද අමරසිරි පොන්නම්පෙරුමගෙන් දේශීය වෛද්‍යකම් කිරීමට තීරණය කළේ ය.

ඔහු සතු රුපියල් ලක්ෂ ගණනක් වටිනා පොත්පත් ජනසන්නක කිරීමට ගත් තීරණය ද සියලු දේ අත්හැරීමට මුනිදාස සෙනරත් යාපාණන් තුළ පැවැති අල්පේච්ඡ ජීවන දෘෂ්ටිය ප්‍රකට කිරීමකි. ලේලියක වන කේ.වී.මානෙල් හා ඇගේ ස්වාමියා වන ආර්.ඩී.වන්ද්‍රදාස යුවළ අවසාන භාගයේ මුනිදාස සෙනරත් යාපා සූරින් රැකබලා ගත්හ.

සිය භාෂාඥානයෙන්, සරසවි මහදුරන්, පරිපාලන නිලධාරීන්, ඇතුළු විවිධ වෘත්තිකයන් සිය දහස් ගණන් දැයට බිහි කළ මේ මහා ලේඛකයා 2005 වසරේ සිතල උදුවප් මස එක්තරා දවසක නිහඬ ව ම දැයෙන් සමුගත්තේ ය. සහෘද මිතුරාගේ නික්ම යාම ඩී.එස්.කාරියකරවන වියතාණන්ගේ පත්තිදෙන් සටහන් වූයේ මෙලෙසිනි.

'බහුශ්‍රැත පඩිවර ඉංගිරියේ මුනිදාස සෙනරත් යාපා සූරින් බැස ගියේ කැලෑ හඳක් මෙනි. සමාජයේ ඔහුට ලැබිය යුතුව තිබූ තැන ලැබුණේ නැත. කිසිදිනෙක කිසි විටෙක කිසිවකුට ඔහු දෙවැනි වූයේ නැත. ගිය ගිය තැන මුදුනෙහි වූයේ ය.'

කමල් පෙරේරා (සිළුමිණ)